

PROP DE VOSALTRES

Planta-li cara a la fam: sembra

Encara que l'associació catòlica Mans Unides realitza al llarg de tot l'any activitats per sensibilitzar a la nostra societat sobre el problema de la fam en el nostre planeta, durant aquests dies, quan s'acosta la jornada de lluita contra la fam en el món, s'intensifiquen i es generalitzen en les nostres parròquies aquestes iniciatives. És un motiu de satisfacció per a tota l'Església que una associació de fidels cristians haja crescut i arrelat en la vida de les parròquies i de la societat, fins al punt de convertir-se en punt de referència per a tantes iniciatives en favor del desenvolupament dels països més pobres i en una veu en favor dels més necessitats, que ens recorda permanentment que aquest problema, que desgraciadament afecta encara milions de persones en el nostre món, no està resolt. Vull agrair als qui feu possible que tantes persones necessitades d'allò més necessari per viure puguen tindre una esperança de futur, el treball generós que realitzeu. En les visites pastorals a les parròquies constata constantment la il·lusió amb què trebal·leu.

El lema d'enguany ens invita, en primer lloc, a plantar-li cara a la fam. És una crida a no deixar-nos vèncer pel desànim quan constatem que aquest problema, que és segurament una de les injustícies majors del nostre món, no acaba mai de solucionar-se. La temptació del desà-

nim o de pensar, davant d'un problema que no acaba de resoldre's, que no es pot fer res, ens pot assaltar a tots. No ens deixem vèncer per ella. Sabem que mai se solucionaran tots els problemes del nostre món, però tenim la certesa que les nostres xicotetes aportacions ajuden a fer que siga millor. D'altra banda, els cristians no hem d'oblidar que mai es re-

soldran tots els problemes. Aquest fet no pot convertir-se en una excusa per deixar de lluitar, sinó que ha de ser un bon motiu per continuar treballant per un món millor. Hem de plantar-li cara a la fam.

En el lema d'aquest any escoltem una segona invitació: «Sembra». Jesús no va solucionar tots els problemes del món, però va sembrar la

llavor del Regne de Déu. Tampoc va convertir a tots, però va escampar la llavor de la paraula de Déu al món. La missió de l'Església, i en ella de cadascun dels cristians, és sembrar el Regne de Déu i el missatge de la salvació amb obres i paraules. La campanya anual de Mans Unides consisteix a sembrar llavors de quelcom nou per al nostre món.

Hem de sembrar un missatge de justícia per recordar a la humanitat que és possible solucionar el problema de la fam. En el nostre planeta hi ha suficients aliments per a tots i, paradoxalment, hi ha persones que passen fam. Els més pobres es convertixen en les víctimes d'interessos econòmics i polítics. Hem de sembrar en els pobles més necessitats projectes perquè les persones puguen arribar a tindre els mitjans necessaris per a un treball i una vida dignes. D'aquesta manera no sols se solucionen problemes actuals, sinó que s'eviten drames en el futur. Estem cridats finalment a sembrar solidaritat en el nostre món, a recordar als qui no els falta res per viure dignament, que *fa més feliç donar que rebre* (Ac 20,35).

Que en aquest Any de la Misericòrdia no oblidem que donar menjar al qui té fam i donar beure al qui té set són les primeres obres de misericòrdia corporals.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

No ploreu pels cristians

Fa pocs dies, el monestir cristià més antic de l'Iraq va ser destruït pels fanàtics. El monestir de Sant Elies estava situat en un turó prop de Mossul. Fundat l'any 595 pel monjo assiri Mar Elia, durant 1.400 anys ha estat un lloc de pregària. Ja havia estat destruït una vegada, l'any 1743; i els monjos, assassinats. Reconstruït, ara torna a ser una ruïna desolada. Ningú, al

nostre país, se n'ha escandalitzat. Mesos abans dels atemptats a París, els gihadistes havien matat 147 estudiants cristians a la universitat de Garissa, a Kènia. Ningú entre nosaltres no en sap res. No sé si en alguna de les nostres esglésies s'ha pregat pel repòs de la seva ànima.

Un dels valors de la política internacional del papa Francesc és aportar sentit de pau i de respecte es-

crupolós pels musulmans, en un context en què estaria justificat, per defensar la vida, propugnar la resposta militar a Síria. Però més enllà d'aquest capteniment tan prudent i radicalment cristià, hi ha en el nostre entorn una gran indiferència per les matances de cristians. Desapareixen del territori on encara es parla la llengua de Jesús. Als llocs on van formar-se les primeres comunitats,

no n'hi quedarà cap. Però Europa calla. Catalunya calla. Em pregunto per què i arribo a aquesta conclusió. Si la nostra societat considera un mal l'herència cristiana i valora com un guany que una gran part de la població en prescindeixi, ¿per què ha de preocupar que a Orient el cristianisme sigui extirpat per força?

Antoni Puigverd

PALABRAS DE VIDA

Plántale cara al hambre: siembra

Aunque la asociación católica Manos Unidas realiza a lo largo de todo el año actividades para sensibilizar a nuestra sociedad sobre el problema del hambre en nuestro planeta, durante estos días, cuando se acerca la jornada de lucha contra el hambre en el mundo, se intensifican y se generalizan en nuestras parroquias estas iniciativas. Es un motivo de satisfacción para toda la Iglesia que una asociación de fieles cristianos haya crecido y arraigado en la vida de las parroquias y de la sociedad, hasta el punto de convertirse en punto de referencia para tantas iniciativas en favor del desarrollo de los países más pobres y en una voz en favor de los más necesitados, que nos recuerda permanentemente que este problema, que desgraciadamente afecta todavía a millones de personas en nuestro mundo, no está resuelto. Quiero agradecer a todos los que hacéis posible que tantas personas necesitadas de lo más necesario para vivir puedan tener una esperanza de futuro, el trabajo generoso que realizáis. En las visitas pastorales a las parroquias constato constantemente la ilusión con la que trabajáis.

El lema de este año nos invita, en primer lugar, a plantarle cara al hambre. Es una llamada a no dejarnos vencer por el desánimo cuando constatamos que este problema, que es seguramente una de las injusticias mayores de nuestro mundo, no acaba nunca de solucionarse. La tentación del desánimo o de pensar, ante un problema que no acaba de resolverse, que no se puede hacer nada, nos puede asaltar a todos. No nos dejemos vencer por ella. Sabemos que nunca se solucionarán todos los problemas de nuestro mundo, pero tenemos la certeza de que nuestras pequeñas aportaciones ayudan a que sea mejor. Por otra parte, los cristianos no debemos olvidar que nunca se resolverán todos los problemas. Este hecho no puede convertirse en una excusa para dejar de luchar, sino que debe ser un buen motivo para seguir trabajando por un mundo mejor. Tenemos que plantarle cara al hambre.

En el lema de este año escuchamos una segunda invitación: «Siembra». Jesús no solucionó todos los problemas del mundo, pero sembró la semilla del Reino de Dios. Tampoco convirtió a todos, pero esparció la semilla de la palabra de Dios al mundo. La misión de la Iglesia, y en ella de cada uno de los cristianos, es sembrar el Reino de Dios y el mensaje de la salvación con obras y palabras. La campaña anual de Manos Unidas consiste en sembrar semillas de algo nuevo para nuestro mundo.

Hemos de sembrar un mensaje de justicia para recordar a la humanidad que es posible solucionar el problema del hambre. En nuestro planeta hay suficientes alimentos para todos y, paradójicamente, hay personas que pasan hambre. Los más pobres se convierten en las víctimas de intereses económicos y políticos. Hemos de sembrar en los pueblos más necesitados proyectos para que las personas puedan llegar a tener los medios necesarios para un trabajo y una vida dignos. De este modo no sólo se solucionan problemas actuales, sino que se evitan dramas en el futuro. Estamos llamados finalmente a sembrar solidaridad en nuestro mundo, a recordar a quienes no les falta nada para vivir dignamente, que *hay más alegría en dar que en recibir* (Hch 20,35). Que en este Año de la Misericordia no olvidemos que dar de comer al hambriento y de beber al sediento son las primeras obras de misericordia corporales.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Navidad en San Bartolomé

Siempre con la ilusión de lo nuevo. Jesús es el mismo de ayer, hoy y siempre. Él permanece y nosotros cambiamos al susurro de sus palabras. La Navidad siempre se ha celebrado acunado por la alegría alborozada del pueblo, como se ve en la historia de las catedrales

españolas. No podemos escondernos ante esa realidad de salvación. Siempre llama a la puerta con delicadeza, en espera de que le abramos, libremente, la orfanidad de nuestros corazones. Los niños y los enfermos son su debilidad, quizás porque sean más débiles, más necesitados del ca-

riño misericordioso. Este año la parroquia de San Bartolomé de Benicarló, el día 24 de diciembre a las 20 h, ha dado preferencia a los niños que se están preparando para la primera comunión, y han sabido, apoyados por sus catequistas y papás, escenificar con naturalidad el evangelio de la buena nueva del nacimiento de Jesús, acunado por las flores rojas que han preparado las floristerías de la ciudad. El Niño siempre es esperanza, porque presenta solución a cada una de las etapas de la vida y siempre abre la esperanza al goce divino.

Manuel Ferré

Pastorets de la parròquia de Sant Miquel de Deltebre-La Cava

Després de tres anys sense fer cap representació del Pastorets, l'Associació de la Passió es va proposar aquest any tornar-los a fer. Les representacions van ser els dies 26 i 27 de desembre als locals de l'associació cultural i recreativa Ribera d'Ebre de la Cava amb una gran participació i recolzament de la gent.

El diumenge 27, després del Jubileu de les famílies, el nostre bisbe, don Enrique, va venir a veu-

re la representació dels Pastorets animant-los a no perdre aquesta tradició, agraint a tots els seus actors l'esforç que suposa tirar endavant aquesta iniciativa, va-

lorant-la com una catequesi viva del Misteri que aquests dies celebrem: el Naixement del Senyor.

Mn. Joan Guerola

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Treball

Després d'haver reflexionat sobre el valor de la festa, avui ens centrarem en l'element complementari, que és el treball. Ambdós són part del disseny creador de Déu: la festa i el treball.

El treball, es diu sovint, és necessari per a mantenir la família, per a criar els fills, per a assegurar als membres de casa una vida digna. I de fet el treball, en els seus milers de formes, a partir de les obligacions domèstiques, té cura també del bé comú. I on s'aprèn aquest estil de vida laboriosa? En primer lloc s'aprèn a la família. La família educa en el treball amb l'exemple dels pares: el pare i la mare que treballen per

al bé de la família i de la societat.

A l'Evangeli, la santa Família de Natzaret és presentada com una família de treballadors, i Jesús mateix és anomenat «el fill del fuster» (Mt 13,55) o fins i tot «el fuster» (Mc 6,3).

Treballar —ho repeteixo, de mil maneres— és propi de la persona humana. Expressa la seva dignitat d'haver estat creada a imatge de Déu. Per això es diu que el treball és sagrat. I per això la gestió de l'ocupació és una gran responsabilitat humana i social, que no pot ser deixada a mans d'uns pocs o descarregada sobre un «mercat» divinitzat. El treball és sagrat, el treball dóna dignitat

a una família. Hem de pregar perquè no manqui el treball dins les famílies.

En el Llibre del Gènesi, el tema de la terra com un jardí, encomanat a la cura i al treball de l'home (2,8.15), s'anticipa en un pasatge molt commovedor: «Quan el Senyor-Déu va fer la terra i el cel no hi havia cap matoll ni havia nascut l'herba, perquè el Senyor-Déu encara no havia fet ploure, ni existia cap home que pogués conrear els camps» (2,4b-6a). No és romanticisme, és revelació de Déu; i nosaltres tenim la responsabilitat de comprendre-la i assimilar-la fins al fons.

(Dimecres, 19 d'agost de 2015.)

Festa de la Sagrada Família i Jubileu de les famílies

El dia 27 de desembre, primer diumenge després de Nadal, se celebrà la festa de la Sagrada Família i el Jubileu de la Misericòrdia dedicat a les famílies cristianes a la Catedral de Tortosa.

Ens vam aplegar, a les 11 h, a l'església de la Puríssima, presidits pel nostre bisbe, Mons. Enrique Benavent. S'inicià la celebració amb el cant de l'himne del Jubileu i tots, caminant en nom de Crist, vam adreçar-nos en processó a la Catedral. L'entrada fou per la Porta Santa. «Aquesta és la porta del Senyor. Per ella entrem per obtenir misericòrdia i perdó». Mentre arribàvem a l'Altar Major per celebrar la Missa Pontifical, enlairàvem les nostres veus amb el cant: «Jerusalem, Jerusalem, treu-te el vestit de la tristesa.»

En l'homilia, el Sr. Bisbe ens digué que en la vida oculta de Natzaret, Jesús sap que ha de ser obedient als seus pares. Una veritable escena de família.

La Sagrada Família és un exemple del que s'ha de veure en les nostres llars i pensar que és possible fer un programa de vida familiar. Les nostres famílies han de ser un lloc de misericòrdia. Ens acompanyen matrimonis que donen gràcies a Déu per celebrar els 50 i 25 anys del seu casament. Hem de saber perdonar de cor i així les nostres fa-

mílies seran misericordioses i també un lloc de solidaritat envers els més pobres. A continuació, els vuit matrimonis que celebraven les noces d'or i

d'argent van renovar les promeses matrimonials i el Sr. Bisbe els lliurà un record d'aquest dia.

Maria Joana Querol

Voluntariat a Barcelona pel Nadal

Per novè any consecutiu, joves de la diòcesi van participar d'una rica experiència de voluntariat al Cottolengo, al menjador de les germanes de Calcuta i a dues residències de gent gran de les Germanetes dels Pobres i de la fundació Albà a Barcelona.

Han vingut 34 joves de les parròquies d'Alcanar, Benicarló, l'Aldea, Amposta, Gandesa, Vinaròs, Sant Carles de la Ràpita, Santa Bàrbara, Ulldecona i Tortosa.

És una benedicció de Déu per als joves tot el que viuen: estar a prop de la gent necessitada, saber de les seues vides, compartir moments

de riure i de tristor, fer feines per ells i que ningú veurà...

Just iniciat l'Any Jubilar de la Misericòrdia, aquesta és, sens dubte, una gran obra d'amor.

Que no faltin al llarg de la vida dels joves experiències i molts moments per viure les obres de misericòrdia, perquè com diu el lema del voluntariat d'aquest Nadal: «Si estimem... Serem feliços.»

Donem un any més les gràcies als qui ens han ajudat a viure aquesta experiència tan enriquidora.

Mn. Javier Vilanova

AGENDA

► **Dies 18 i 19**, Xerta, Paüls i Aldover, Visita Pastoral.

► **Dissabte 20**, Teresianes, 10 h, Retiro de Quaresma d'Acció Catòlica. / Xerta, 18 h, Missa Estacional. / Aldover, 20 h, Missa Estacional.

► **Diumenge 21**, Paüls, 11 h, Missa Estacional. / Catedral, 17 h, Jubileu de l'Arxiprestat del Baix Maestrat.

Catedral de Tortosa

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25, 31-46]. Sant Faustí i santa Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, verge; sant Claudi de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; St. Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

16. ■ Dimarts [Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15]. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustinià; sant Porfiri, mr. (309) a l'Àsia Menor; beat Josep Allamano, prev.; sant Pere de Castelnau, monjo cistercenc i mr.; beat Nicolau Pàglia, prev.

17. ■ Dimecres [Jn 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32]. Sant Aleix Fal-

conieri (†1310) i els altres 6 florentins fund. Servents de Maria o servites (1304, OSM). Sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

18. ■ Dijous [Est 14,1.3-5.12-14 / Salm 137 / Mt 7,7-12]. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; beat Joan de Fièsole (fra Angèlic), prevere dominicà, pintor; santa Bernardetta Soubirous (†1879), verge, vident de Lourdes; beat Francesc Regis Clet, prevere paül i màrtir; sant Teotonio, bisbe.

19. ■ Divendres [Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26]. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdo-

va, prev. dominicà; sant Jordi, monjo; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. ■ Dissabte [Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48]. Sant Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. v), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries. Beats Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. ■ Diumenge vinent, II de Quaresma (lit. hores: 2a setm.) [Gn 15,5-12.17-18 / Sl 26 / Fl 3,17-4,1 (o bé: 3,20-4,1) / Lc 9,28b-36]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, cardenal; sant Claudi, mr.; sant Dositheu, monjo; festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

Diuenge I de Quaresma

COMENTARI

Amb la prova Déu us donarà el mitjà de sortir-ne

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 26,4-10)

Moisés digué al poble: «El sacerdot rebrà de les teves mans la cistella on portes les primícies dels fruits de la terra, i la deixarà davant l'altar del Senyor, el teu Déu. Després, a la presència del Senyor, el teu Déu, declararàs: «El meu pare era un arameu errant que baixà amb poca gent a l'Egipte per viure-hi com a foraster. Allà es convertiren en un gran poble, fort i nombros. Els egipcis ens maltractaren, ens oprimiren i ens imposaren una feina dura. Llavors vam cridar al Senyor, Déu dels nostres pares, i ell escoltà el nostre clam i tingué en compte la nostra opressió i el nostre treball forçat. El Senyor ens va fer sortir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós, enmig de senyals, de prodigis i d'un gran pànic, ens va introduir en aquest lloc i ens va donar aquest país que regalima llet i mel. Per això he portat aquestes primícies dels fruits de la terra que vós, Senyor, m'heu donat.» Després deixa aquells fruits davant el Senyor, el teu Déu, i adora'l.»

▶ Salm responsorial (90)

R. *Estigüeu vora meu en els perills, Senyor.*

Tu que vius a recer de l'Altíssim / i passes la nit a l'ombra del Totpoderós, digues al Senyor: / «Sou la muralla on m'emparo, el meu Déu, en qui confio.» R.

No et passarà res de mal, / ni s'acostarà a casa teva cap desgràcia, / perquè ha donat ordre als seus àngels / de guardar-te en els camins. R.

Et duran a les palmes de les mans / perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres, / trepitjaràs lleopards i escurçons, / passaràs sobre lleons i serpents. R.

Ja que ell s'ha fet tan meu, / jo el salvaré, el protegiré perquè coneix el meu nom. / Sempre que m'invocui, l'escoltaré, / estaré vora d'ell en els perills, / el salvaré, i tothom l'estimarà. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 10,8-13)

Què diu l'Escriptura, germans? «Tens la paraula molt a prop teu; la tens als llavis i al cor.» Aquesta «paraula» és la fe que proclamem: si amb els «llavis» reconeixes que Jesús és el Senyor i creus de «cor» que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, seràs salvat, perquè la fe que ens fa justos la portem al cor, i la professió de fe que ens duu a la salvació la tenim als llavis. Diu l'Escriptura: «Cap dels qui creuen en ell no serà defraudat.» Aquí no hi ha cap diferència entre jueus i no jueus: uns i altres tenen el mateix Senyor, que enriqueix tots els qui l'invocuen, perquè «tothom qui invocarà el nom del Senyor serà salvat.»

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 4,1-13)

En aquell temps, Jesús, ple de l'Esperit Sant, se'n tornà del Jordà, i durant quaranta dies l'Esperit el conduïa pel desert, i era temptat pel diable. Durant aquells dies no menjava res i a la fi quedà extenuat de fam. El diable li digué: «Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa.» Jesús li va respondre: «Diu l'Escriptura que l'home no viu només de pa.» Després el diable se l'endugué amunt, li ensenyà en un instant tots els reialmes de la terra i li digué: «Et puc donar tot aquest poder i la glòria d'aquests reialmes; tot m'ha estat confiat a mi, i ho dono a qui jo vull; adora'm i tot serà teu.» Jesús li respongué: «L'Escriptura diu: «Adora el Senyor, el teu Déu, dóna culte a ell tot sol.»» Després el conduí a Jerusalem, el deixà dalt la cornisa del temple i li digué: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix des d'aquí; l'Escriptura diu que «ha donat ordre als seus àngels de guardar-te» i que «et duran a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres.»» Jesús li respongué: «Diu l'Escriptura: «No temptis el Senyor, el teu Déu.»» Esgotades les diverses temptacions, el diable s'allunyà d'ell, esperant que arribés l'oportunitat.

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 26,4-10)

Moisés habló al pueblo diciendo: el sacerdote recibirá la cesta de tus manos y la pondrá delante del altar del Señor, tu Dios. Tomarás de nuevo la palabra y dirás ante el Señor, tu Dios: Mi padre era un arameo errante, que bajó a Egipto. Allí se quedó con unas pocas personas más; pero pronto se convirtió en una nación grande, fuerte y numerosa. Los egipcios nos maltrataron, nos oprimieron y nos impusieron una cruel esclavitud. Pero nosotros clamamos al Señor, Dios de nuestros padres, que escuchó nuestra plegaria, volvió su rostro hacia nuestra miseria, nuestros trabajos y nuestra opresión, nos sacó de Egipto con mano poderosa y brazo fuerte en medio de gran terror, prodigios y portentos, nos trajo hasta aquí y nos dio esta tierra que mana leche y miel. Y ahora aquí traigo las primicias de los frutos de la tierra que el Señor me ha dado. Las dejarás delante del altar del Señor, tu Dios, y te postrarás en su presencia.

▶ Salmo responsorial (90)

R. *Acompañame, Señor, en la tribulación.*

Tú que vives bajo la protección del Dios altísimo / y moras a la sombra del Dios omnipotente, / di al Señor: «Eres mi fortaleza y mi refugio, / eres mi Dios, en quien confío.» R.

A ti no te alcanzará la desgracia / ni la plaga llegará a tu tienda, / pues él ordenó a sus santos ángeles / que te guardaran en todos tus caminos; / te llevarán en sus brazos / para que tu pie no tropiece en piedra alguna; / andarás sobre el león y la serpiente, / pisarás al tigre y al dragón. R.

Porque él se ha unido a mí, yo lo liberaré; / lo protegeré, pues conoce mi nombre; / si me llama, yo le responderé, / estaré con él en la desgracia, / lo libraré y lo llenaré de honores. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 10,8-13)

Hermanos, la Escritura dice: La palabra está cerca de ti, en tu boca, en tu corazón, esto es, la palabra de la fe que proclamamos. Porque si confiesas con tu boca que Jesús es el Señor y crees en tu corazón que Dios lo resucitó de entre los muertos, te salvarás. Con el corazón se cree para la justicia, y con la boca se confiesa la fe para la salvación. Pues dice la Escritura: Todo el que cree en él, no será defraudado. No hay distinción entre el judío y el griego, porque Jesús es el mismo Señor de todos, rico para todos los que lo invocan. Por tanto, todo el que invoque el nombre del Señor se salvará.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 4,1-13)

En aquel tiempo Jesús, lleno de Espíritu Santo, regresó del Jordán. El Espíritu Santo lo llevó al desierto, donde durante cuarenta días fue tentado por el diablo. Durante esos días no comió nada, y al final tuvo hambre. Entonces el diablo le dijo: «Si eres hijo de Dios, di que estas piedras se conviertan en pan». Jesús le respondió: «Está escrito: No sólo de pan vive el hombre». Luego el diablo lo llevó a un lugar alto, le mostró todos los reinos del mundo en un instante y le dijo: «Te daré todo este imperio y el esplendor de estos reinos, porque son míos y se los doy a quien quiero. Si te pones de rodillas y me adoras, todo será tuyo». Jesús respondió: «Está escrito: Al Señor tu Dios adorarás y a él sólo servirás». Entonces lo llevó a Jerusalén, lo subió al alero del templo y le dijo: «Si eres hijo de Dios, tírate de aquí abajo; porque está escrito: Ordenará a sus ángeles que cuiden de ti, que te lleven en las manos para que no tropieces tu pie con ninguna piedra». Jesús le respondió: «También está escrito: No tentarás al Señor tu Dios». Y acabada toda tentación, el diablo se alejó de él hasta el tiempo oportuno.

El llibre del Dt, que és com el testament de Moisés, destaca per la madura reflexió teològica sobre la història d'Israel.

L'ofrena al Senyor de *les primícies dels fruits de la terra* és un ritual d'agraïment al Senyor que els ha donat la *terra que regalima llet i mel* (Ex 3,8.17) i que ara gaudeixen.

En l'anomenat «Credo primitiu» (Dt 26,5-9) Israel proclama la seva fe a la llum de les intervencions salvadores de Déu en la seva història. *El meu pare —Jacob— era un arameu errant que baixà a Egipte. Els egipcis ens oprimiren. Vam cridar al Déu dels nostres pares i Ell ens va fer sortir d'Egipte.*

Pau —israelita de la tribu de Benjamí (Rm 11, 1)— es pregunta per què la majoria d'Israel ha quedat fora de la Promesa tot i *tenir la paraula molt a prop*. Notant que *Israel no ha arribat on la Llei conduïa* (Rm 10,31) com a *guia vers Crist* (Ga 4,24), ara l'Apòstol exposa la via única de salvació per a jueus i no-jueus: *Si reconeixes «amb els llavis» que Jesús és el Senyor i «de cor» creus que Déu l'ha ressuscitat, seràs salvat.*

Amb el «*seràs salvat*» som al cor de la teologia paulina:

- Crist és l'únic que vol i pot salvar-nos;
- la fe és connexió vital amb Crist Salvador;
- les obres d'amor certifiquen la bona connexió.

Ser ple de l'Esperit i ser temptat pel diable no són fets incompatibles. A Jesús durant quaranta dies l'Esperit el conduïa pel desert on era temptat pel diable.

L'Esperit i l'Escriptura no ens fan exemptes del ser temptats però sí ens permeten sortir-ne vencedors en la prova. Com? *Déu és fidel i no permetrà que sigueu temptats per damunt del que podeu. Junta-ment amb la prova us donarà el mitjà de sortir-ne* (1Co 10,13).

Les tres temptacions mostren visions errònies sobre la missió i estil del Fill de Déu; i les tres respostes de Jesús el descriuen com a Fill Unigènit obedient al Pare.

Hi ha un triple missatge de Jesús en les seves respostes:

- *l'home no viu «només» de pa*: a més del pa material, cal el pa de la cultura i sobretot el pa de Déu.
- *Adora el Senyor; dóna culte a Ell tot sol*: perquè només Ell ens salva estimant-nos fins a l'extrem.
- *No temptis el Senyor, el teu Déu*: la confiança en Déu no ens pot fer oblidar la responsabilitat humana en el bon ús dels talents que Ell ens dóna.

Mn. José Luis Arín